

EL LLENGUATGE

8/II/1933

El que s'ha de deure

El diccionari acadèmic reconeix encara per al verb deure el sentit d'obligació o necessitat; és a dir, el seu ús com: «Un noi deu obeir els seus pares en què es vol significar «ha d'obeir-los, cal que els obeeixi». Però tant la llengua parlada com els escriptors moderns han anat abandonant aquest ús, ja que el verb deure precedint un infinitiu, expressa més aviat la probabilitat (de l'ocurrència de l'acció denotada per aquest infinitiu). Quan diem Deuen tenir gana no volem dir que «cal que tinguin gana» sinó que «probablement tenen gana». De tant en tant, encara trobem en els textos d'algun escriptor, algun cas de l'ús deliberat i conscient del verb deure expressant el sentit d'obligació, però sempre hi concorre una o altra circumstància que indica que no pot tractar-se sinó d'accions certes i que la probabilitat hi resulta, per tant, lògicament exclosa o impossible. Es el cas d'algunes oracions de primera persona: Us dec confessar un secret. Dec mantenir-me fidel als ideals.

Però el que volíem comentar, és el fet que força sovint trobem el verb deure expressant l'obligació o la necessitat (de fer una cosa) en traduccions precipitades o improvisades del castellà, en què el verb «deber» s'usa profusament amb aquesta significació. I creiem que aquesta correspondència literal s'hauria d'evitar. Actualment, en què es tradueixen al català reglaments, estatuts, ordenances, contractes i condicions d'operacions mercantils i bancàries diverses, caldria tenir en compte el que acabem d'exposar. Frases com «Los créditos deben solicitarse por escrito» o «Deben firmar todos los titulares de la cuenta» s'haurien de traduir per Els crèdits s'han de sol·licitar per escrit i Han de signar (o firmar) tots els titulars del compte.

ALBERT JANE